

פרק 1

נו

בהתחלה הוא היה רק נו. הוא זכר איך הקוסמת הייתה קוראת לו: "נו, נו".

הוא הפך להיות נוח ביום שבו התחיל לעבוד כעוזר במופע של הקוסמת הגדולה מומביזאן. הקוסמת הגדולה היא שהעניקה לו את האות הנוספת.

נוח היה שוליה צעיר מאוד, צעיר מהמקובל, אך הוא היה רציני ומסור. הוא השתדל לשרת את הקוסמת בצורה הטובה ביותר והקפיד להכין את כל ציוד המופע בזמן, לבשל, לנקות, לחשב חישובים כאשר היה בכך צורך ולהזכיר לקוסמת מה ששכחה.

נוח חיכה ליום שיקבל את האות הבאה בשמו, אבל הימים חלפו וגם החודשים והשנים, והוא נשאר נוח. שלוש אותיות וזה הכול.

לפני כל מופע היה צריך נוח להשרות את כדורי הזהב במים, לפרום את המחوشים של פרפרי זנב הסנונית, להדק את הרצועות של המצנח, להבריש את הגלימה של הקוסמת, לספור את גרגרי האורז בשעון הזכוכית ועוד ועוד. בזמן הזה נאסר עליו להיכנס לחדרה של הקוסמת. "אני זקוקה לחוסר ריכוז מוחלט", הייתה אומרת. נוח לא ידע מה עושה הקוסמת בחדר בזמן ההכנות הארוכות למופע. הוא

רק ידע שכשהיא יוצאת היא אחרת, עיניה רכות כמו שלוליות והיא לא מזהה אותו.

אחרי כל מופע היה עליו לגלגל את הצפרדעים הירוקות בחזרה לכדורי זהב, לטוות את הגלמים מסביב לפרפרי זנב הסנונית, לשחרר את הרצועות של המצנח, לקפל את הגלימה המשתרעת בסדר הקיפולים המדויק שיהפוך אותה שוב לממחטה קטנטנה, לספור את גרגרי האורז שמעולם לא שינו את מספרם.

בכל פעם אותו דבר, ובכל פעם היה צריך להזכיר לקוסמת את מה ששכחה. פעם שכחה לרכוס את השמלה, פעם שכחה מה זה מלה, ולפעמים שכחה דברים אחרים. דברים גדולים.

נוח השתפר. הידיים שלו התחזקו. האצבעות שלו נעשו זריזות ומדויקות יותר. העיניים שלו התרגלו לחשכה של אחורי הקלעים. הוא נותר קטן ורזה ואילו הלסת שלו הפכה לריבועית מכך שחשק שיניים בכל פעם שחשב להתיימש או שרצה לבכות מעייפות או מתסכול.

אבל הוא עדיין נשאר נוח.

יום אחד אמרה לו מומביזאן: "הערב צפוי לנו קהל גדול במיוחד, צחצח את כדורי הזהב כך שיבריקו, האכל את הפרפרים בעלים הרכים ביותר, אל תחסיר אף גרגר אורז ומתח היטב את הרצועות, בפעם שעברה הן היו רפויות מדי".

"ואם אעשה את כל זה", שאל נוח כמעט בלי קול, "האם תוסיפי

אות לשמי?"

"לא", ענתה מומביזאן, "זה עדיין לא יספיק". לחייו של נוח האדימו,

אבל הבעת פניו לא השתנתה.

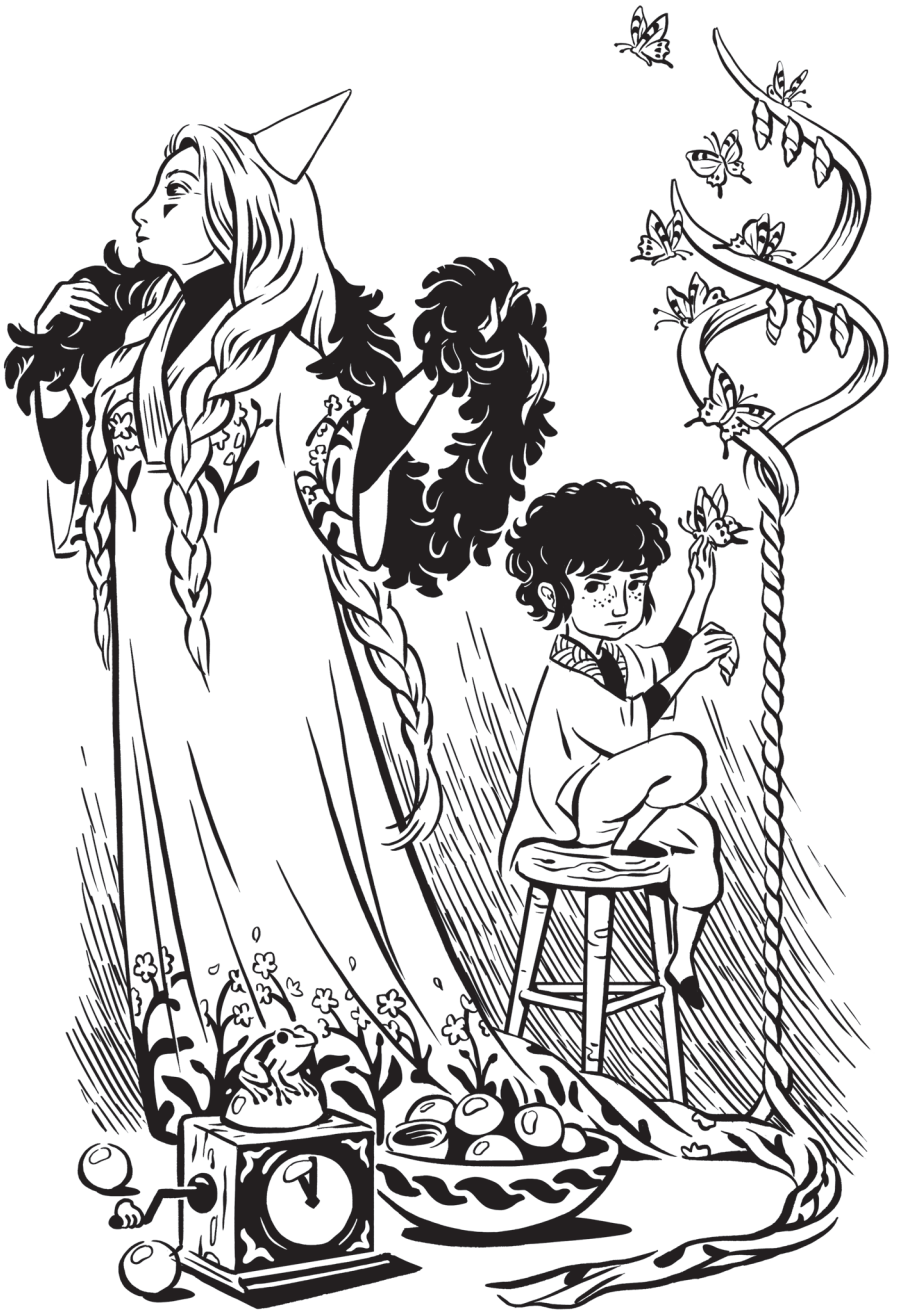
הוא ניגש למלאכה ללא חשק. ממטלה למטלה חש מתוסכל יותר,

כועס יותר. במקום לצחצח את כדורי הזהב, זרק ותפס אותם באוויר,

מבזבז בכוונה את הזמן. הוא אהב להתאמן בזריקת כדורים באוויר כשמומביזאן לא ראתה.

הוא שפשף בכוח את הכדורים ומעך בטעות את אחד הפרפרים. מחשבתו נדדה והוא היה צריך להתחיל את הספירה של גרגרי האורז פעמיים.

כל טעות שעשה הגבירה את חוסר הסבלנות שלו והובילה לטעות נוספת. ההכנות נמשכו ונמשכו. המחשבות שלו הפכו לרשת עכביש סבוכה, וברגע אחד נלכד בה רעיון. רעיון אסור. מסוכן. נוה ניסה לשכוח מהרעיון הזה. הוא ניסה לגרש אותו מראשו, אבל רשת העכביש לא הרפתה.

פרק 2

הפיל בכף היד

למופע היה סדר קבוע: הוא התחיל בקסמים קטנים ומצחיקים, המשיך בקסמים גדולים וססגוניים ונגמר בקסם המפורסם מכולם – "הפיל בכף היד".

וכך מתנהל, צעד אחר צעד, "הפיל בכף היד": חושך (כך מתחילים כל הקסמים הגדולים). אור נדלק על הבמה ומאיר את הקוסמת בגלימתה הסגולה. אור נוסף נדלק על ילד קטן בירכתי הבמה. הילד, שהוא נוח כמובן, פוסע אט-אט למרכז הבמה ובעקבותיו פיל. פיל אמיתי, כבד וגדול. הקוסמת מסתכלת על הפיל מקצה הבמה. המרחק גורם לפיל להיראות קטן מכפי שהוא באמת. היא מקבעת את התמונה בעיניה והם פוסעים זה לקראת זה. הקוסמת נועצת בו את מבטה הסגול הבלתי מרוכז. כאשר מגיע הפיל אל הקוסמת הוא כבר לכוד במבטה. הם מסתכלים זה לזה בעיניים והוא מאמין לה. מאותו רגע הפיל חושב שמומביזאן גדולה ממנו הרבה יותר. אולי גם היא חושבת כך. הקהל עדיין לא מרגיש בהבדל. נוח הקטן מזמין את הפיל לשבת על כיסא מרופד. הקהל צוחק מהתנועה המנומסת ומהפרצוף הרציני של הילד. פיל יושב על כיסא! זה לא ייתכן! הם חושבים לעצמם, אבל הפיל דווקא מנסה להתיישב. בום! הוא נופל על אחוריו והכיסא נשבר. הקהל שואג מצחוק. מומביזאן מנצלת את מבוכתו של הפיל, מפזרת עליו

אבקה ורודה ומתחילה להמהם לו שיר. זהו שיר פשוט, בלי מילים, ונוח הכיר אותו היטב. רק חדי המבט מבין היושבים בקהל מבחינים בשינוי שמתחיל לקרות לנגד עיניהם. ואז מגיע החלק האחרון של הקסם. השיר מתגבר ונחלש, מערסל את הפיל, ונוח סוגר את הווילון בתנועה מהירה מסביב לפיל ולקוסמת. האור מתעמעם. וברגע הבא, כשהאור שוב עולה, פותח נוח את הווילון. לכמה שניות יש שקט מתוח באולם. הקהל מחפש את הפיל הגדול, שרק לפני כמה רגעים מילא את הבמה בגופו האפור. ואז פתאום נשמעת צעקה מהקהל: "הנה הוא, על כף היד!" הקהל משתולל: "איפה? איפה?" "הנה!" "את רואה?" "נכון, בחיי!" בן־רגע קמים כולם על רגליהם, המבוגרים מרימים את הילדים, וכולם מריעים מרוב התלהבות. לא ייאמן, הפיל הוא כעת פילון, פיל־פילוני היושב כמו גור חתולים מתפנק על כף ידה של מומביזאן.

מחיאות הכפיים נרגעות והמסך יורד ושב ועולה. הקהל מוזמן, בעד תשלום נוסף, לעלות לבמה לפי התור, לכבד את הפיל הזעיר בשברי בוטנים ולשמוע איך הוא מחצצר בקול מצחיק בעזרת החדק הדקיק שלו.

"הפיל בכף היד" הוא גאותה של מומביזאן. הקסם היחיד במופע שהוא פיתוח מלא שלה מהתחלה ועד הסוף. "עבודה של שנים", הייתה נאנחת בסיפוק בזמן שהברישה את שערה האפור הארוך. "שנים על גבי שנים". אבל כיום מי שהשקיע את מרב העבודה למען הצלחת "הפיל בכף היד" היה נוח. הוא הלך לגן החיות המקומי ביום שלפני המופע כדי לקבל את הפיל. הוא הבריש וצחצח אותו, הוא השקה אותו בשיקוי מר כדי שירוקן את מעיו ושומר שאיש לא יגיש לו ולו בוטן עד תחילת המופע. הצום, של הפיל ושל הקוסמת גם יחד, היה קריטי להצלחת הקסם.

ואז, בבוקר למחרת המופע, היה נוח קם מוקדם, לפני זריחת החמה, ומחזיר את הפיל לגודלו המקורי. הייתה זו עבודה מתישה, ולעיתים היא הושלמה רק כאשר השמש קפחה על ראשו של נוח ומצחו נשטף זיעה.

בתום ההגדלה היה נוח חוזר לגן החיות ומוסר את הפיל לשומר. ואז, תמיד באותו נוסח, הוא היה אומר: "תודה על הפיל. הקוסמת מוסרת שהוא יהיה מבולבל ואולי קצת עצוב ביומיים הקרובים. חלק מהפילים מנסים אחר כך לטפס על עצים. זאת תופעת לוואי נדירה. בסך הכול הייתה לו חוויה טובה. יהיה לו הרבה מה לספר לפילים האחרים. כל טוב".

אבל הפעם זה יהיה שונה. לא עוד עוזר קטן שאיש לא יודע את שמו. הפעם יהיה זה נוח שיסחוף את הקהל במחיאות הכפיים. מומביזאן תביט בו בהפתעה, בכעס אולי, אבל גם בחרטה על כך שלא העריכה אותו נכונה, שלא העניקה לו אות נוספת. סוף־סוף היא תבין שלפניה מכשף של ממש.